

[Undervisningsministeren.]

folketinget til at drøfte disse ting meget grundigt igennem på grundlag af de foreslåede regler og de udgifter, der vil være forbundet dermed. Jeg må derfor sige, hvad jeg sagde før: dette forslag forekommer mig at være overflødigt.

Gerda Møller: I det konservative folkeparti stiller vi os velvilligt over for at hjælpe de studerende i det omfang, forholdene gør det muligt, på akkurat samme måde som vi i øvrigt er indstillet på at forbedre vilkårene for alle grupper i samfundet — også alle andre unge, der ikke er studerende. Derfor er vi også villige til at gå ind for, at studieafgifterne ved de i forslaget omhandlede seminarier ikke skal være noget problem for de studerende, og vi er tilfreds med, at undervisningsministeren for et øjeblik siden meddelte, at han i nær fremtid vil fremsætte lovforslag om ændring af loven om tilskudsordningerne, således at eleverne fra næste studieår kan komme ned på en studieafgift, der ikke kan virke socialt uretfærdig. Det kan jo nok siges at være urimeligt, at nogle elever må betale helt op til 2.000 kr. eller mere i afgifter, sådan som f. eks. de studerende ved børnehavelærer- og fritidspædagogseminarierne gør det, mens andre kan gå helt fri, når man tillige betænker, at disse kategorier af studerende ingen reel mulighed har for at vælge seminarium, da der kun findes private seminarier på dette område.

Som undervisningsministeren allerede har været inde på, blev spørgsmålet om studieafgifternes størrelse og eventuelle bortfald, som det også fremgår af bemærkningerne til det foreliggende forslag, drøftet allerede i 1966, da forslag til lov om uddannelse af lærere til folkeskolen blev vedtaget. Læser man behandlingen af daværende lovforslag igennem, kan man ikke undgå at få den opfattelse, at det ikke er så enkelt et spørgsmål endda, som det efter ordlyden af det forslag vedrørende studieafgifterne, som nu er til behandling, kunne se ud til. Havde det været så enkelt, havde det vel også været naturligt, om hr. K. B. Andersen, som i dag er medforslagsstiller, men som dengang var undervisningsminister, i stedet for at gennemføre en beskeden forhøjelse af statens tilskud til nedbringelse af undervisnings-

afgiften fra 1. august 1966 havde taget skridtet fuldt ud og afskaffet denne afgift fremfor at stille en afvikling i udsigt fra 1. august 1969. Hr. K. B. Andersen brugte dengang i sin svartale udtrykket: „Jeg tror nu nok, det skal lykkes“, og lovede at tage spørgsmålet op næste år — det var altså 1966-67 — eller næste år igen, altså 1967-68. Det skete blot ikke. Vi skulle helt ind i 1968-69, efter at hr. K. B. Andersen ikke mere var undervisningsminister, før initiativet blev taget.

Nu er det jo sådan, at det ikke er alle private seminarier, der ønsker studieafgiften afskaffet, og det kan efter det konservative folkepartis opfattelse heller ikke være rigtigt, at staten skal udøve nogen form for tvang på dette område. Tværtimod må det være statens fornemste opgave at sikre alle seminarier rimelige eksistensmuligheder, så de kan bevare deres særpræg og frihed. Det kan man vel også sige staten gør, når den efterhånden har overtaget hovedparten af privatseminariernes driftsudgifter og desuden giver tilskud til nedbringelse af elevpengene, til lærerlønningerne, klassetilskud samt et særligt bygnings- eller lejetilskud uden hidtil utidigt at have blandet sig i disse seminariers dispositioner. De må efter vor opfattelse på visse områder have den frihed, som indtægten fra studieafgifterne giver dem, til økonomiske dispositioner, hvor statsseminarierne skal have alt bevilget.

Noget andet er, at det kan være svært for eleverne på et seminarium, der er oprettet på kommunal baggrund, at forstå, at det skal have status som privatseminarium og eleverne altså betale studieafgift. Derfor kunne jeg tænke mig, at vi i udvalget for undervisning og uddannelse, hvortil dette forslag formentlig bliver henvist, tog en drøftelse op om seminariernes status med henblik på at tilbyde sådanne seminarier status som statsseminarium og forhindre, at der oprettes flere private seminarier på kommunal basis.

Undervisningsministeren var også inde på tanken om, at de private seminarier kunne få det, man i daglig tale kalder handelsskolestatus. Man kunne altså tilbyde de private seminarier, der måtte ønske det, samme vilkår som handelsskolerne, nemlig at fortsætte som private